

Sygn. akt I Ns 41/17

POSTANOWIENIE

Dnia 3 stycznia 2020r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Anna Gajewska

Protokolant: sekretarz sądowy Agnieszka Zuzga

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2019r. w Piszcu

na rozprawie

sprawy z wniosku A. S.

z udziałem I. S.

o podział majątku wspólnego

p o s t a n a w i a :

I. Ustalić, że w skład majątku wspólnego wnioskodawcy A. S. i uczestniczki postępowania I. S. wchodzi:

- 1) samochód osobowy marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 41 328 zł,
- 2) samochód osobowy marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 18 000 zł,
- 3) narzędzia do prac budowlanych o łącznej wartości 2 000 zł,
- 4) meble kuchenne o wartości 6 500 zł,
- 5) biurko dębowe o wartości 500 zł,
- 6) witryna dębowa o wartości 500 zł,
- 7) szafa (...) szt. 2 o wartości 1 500 zł,
- 8) komoda (...) o wartości 250 zł,
- 9) łóżko (...) o wartości 750 zł,
- 10) łóżko dziecięce o wartości 400 zł,
- 11) fotele, sofa, ława o łącznej wartości 700 zł,
- 12) duży stół, szafa drewniana, krzesła szt. 5 o łącznej wartości 1 000 zł,
- 13) biureczko o wartości 100 zł,
- 14) biurko z drewna olchowego o wartości 560 zł,
- 15) telewizor S. o wartości 2 400 zł,

- 16) kuchnia gazowa H. A. o wartości 600 zł,
- 17) robot kuchenny C. o wartości 82,50 zł,
- 18) rower o wartości 250 zł,
- 19) kwota 1 100 zł pochodząca ze sprzedaży przyczepki marki N. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

II. Dokonać podziału majątku wspólnego wnioskodawcy A. S. i uczestniczki postępowania I. S. w ten sposób, że składniki majątku wymienione w pkt I) w podpunktach 1), 2), 3), 18) i 19) przyznać na własność wnioskodawcy A. S., zaś składniki majątku wymienione w pkt I) w podpunktach 4), 10) i 16) orzeczenia przyznać na własności uczestniczki postępowania I. S..

III. Ustalić, iż wnioskodawca A. S. poczynił nakłady z majątku osobistego na majątek wspólny stron w łącznej wysokości 58 069,01 zł (pięćdziesiąt osiem tysięcy sześćdziesiąt dziewięć złotych 01/100).

IV. Zasądzić od uczestniczki postępowania I. S. na rzecz wnioskodawcy A. S. tytułem dopłaty kwotę 1 445,50 zł (jeden tysiąc czterysta czterdzieści pięć złotych 50/100) płatną w terminie 30 dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku zwłoki w terminie płatności.

V. Zarządzić sprzedaż w drodze licytacji publicznej ruchomości opisanych w punkcie I) podpunktach od 5) do 9), od 11) do 15) oraz 17) orzeczenia.

VI. Ustalić, iż wnioskodawca A. S. i uczestniczka postępowania I. S. otrzymają po 1/2 części sumy pozostałej po zaspokojeniu kosztów sprzedaży uzyskanej ze sprzedaży ruchomości opisanych w punkcie I) podpunkt od 5) do 9), od 11) do 15) oraz 17) orzeczenia.

VII. Zasądzić od wnioskodawcy A. S. na rzecz uczestniczki postępowania I. S. kwotę 927,91 zł (dziewięćset dwadzieścia siedem złotych 91/100) tytułem zwrotu połowy kosztów postępowania.

VIII. Nakazać ściągnąć od uczestniczki postępowania I. S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Piszku kwotę 1 553,98 zł (jeden tysiąc pięćset pięćdziesiąt trzy złote 98/100) tytułem zwrotu połowy wydatków.

IX. Ustalić, iż pozostałe koszty postępowania strony ponoszą we własnym zakresie.

Sygn. akt I Ns 41/17

UZASADNIENIE

A. S. wystąpił z wnioskiem o podział majątku wspólnego byłych małżonków, wskazując jako uczestniczkę postępowania I. S..

Wnioskodawca wskazał, że w skład majątku wspólnego zainteresowanych podlegającego podziałowi wchodzi następujące ruchomości:

1. samochód ciężarowy marki F. (...) o nr rej. (...), o wartości 20 000 zł,
2. samochód ciężarowy marki V. (...) o nr rej. (...), o wartości 18 000 zł,
3. meble kuchenne o wartości 8 000 zł,
4. biurko dębowe o wartości 300 zł,
5. witryna dębowa o wartości 500 zł,

6. szafa firmy (...) o wartości 500 zł,
7. szafa, łóżko i komoda o wartości 1 200 zł,
8. dwa fotele o wartości 300 zł,
9. sofa o wartości 300 zł,
10. stół-lawa o wartości 100 zł,
11. stół z sześcioma krzesłami o wartości 300 zł,
12. łóżko dziecięce o wartości 400 zł,
13. szafa drewniana o wartości 1 200 zł,
14. biurczko o wartości 400 zł,
15. biurko z drewna olchowego o wartości 500 zł,
16. telewizor o wartości 700 zł,
17. lodówka C. o wartości 500 zł,
18. kuchnia gazowa o wartości 1 500 zł,
19. robot kuchenny o wartości 200 zł.

Wnioskodawca wniósł o ustalenie, że w skład majątku wspólnego zainteresowanych wchodzi ponadto nieruchomości zabudowana budynkiem mieszkalnym, budynkiem gospodarczym i garażem, składająca się z działek gruntu o numerach geodezyjnych (...), o łącznej powierzchni 0,8700 ha, położona w K. w gminie B., dla której w Sądzie Rejonowym w Piszcu prowadzona jest księga wieczysta o numerze (...), o wartości 500 000 złotych.

Wnioskodawca wniósł o dokonanie podziału majątku wspólnego w ten sposób, aby samochody przyznać wnioskodawcy, zaś pozostałe ruchomości i nieruchomości uczestniczce za stosowaną spłatą na rzecz wnioskodawcy. Nadto wniósł o zasądzenie na jego rzecz od uczestniczki zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wniosku wnioskodawca wskazał, że małżeństwo zainteresowanych, zawarte 30 marca 1997 roku, zostało rozwiązane przez rozwód wyrokiem Sądu Okręgowego w Olsztynie z 26 kwietnia 2016 roku wydanym w sprawie VI RC 1399/15. Opisane wyżej ruchomości i nieruchomości zainteresowani nabyli w czasie trwania wspólności majątkowej, przy czym budynki posadowione na tej nieruchomości sfinansowane zostały częściowo z dochodów zainteresowanych, częściowo z zaciągniętego przez zainteresowanych kredytu hipotecznego zaciągniętego w (...) Bank (umowa numer (...)), jak też ze środków w kwocie 70 000 zł uzyskanych ze sprzedaży nieruchomości rolnej oznaczonej numerem 147/11 położonej w Ł., które to środki stanowią nakłady poniesione z majątku osobistego wnioskodawcy na majątek wspólny zainteresowanych.

Podniósł, że 16 września 2013 roku zainteresowani zawarli umowę wyłączającą wspólność ustawową małżeńską. Tego samego dnia i przed tym samym notariuszem zainteresowani zawarli umowę o częściowym podziale majątku wspólnego i umowę darowizny, na mocy których to umów, uczestniczka nabyła opisaną wyżej nieruchomości bez obowiązku spłaty wnioskodawcy, a ponadto, wnioskodawca darował uczestniczce stanowiącą jego majątek osobisty nieruchomości rolną składającą się z działek o numerach (...) o łącznej powierzchni 1,2400 ha, położoną w K. oraz niezabudowaną nieruchomości stanowiącą działkę numer (...) o powierzchni 0,0400 ha położoną w U., bez jakiegokolwiek świadczenia wzajemnego ze strony uczestniczki. W ocenie wnioskodawcy, umowy zawarte między

zainteresowanymi 16 września 2013 roku, z powodu pozorności oświadczeń stron nie mogą zostać uznane za ważne, a zatem brak jest podstaw do uznania, że umowy te regulowały stosunki majątkowe stron obowiązujące w trakcie trwania ich małżeństwa, poczynając od 16 września 2013 roku. Podkreślił, że w chwili zawierania tych umów zainteresowani nie działali z zamiarem wywołania przez te czynności rzeczywistych skutków prawnych. Pozorowali, że wyłączają wspólność ustawową i wprowadzają ustrój rozdzielności majątkowej, jak również dokonują podziału majątku i darowizny na rzecz uczestniczki, aby uniemożliwić egzekucyjne zajęcie i sprzedaż w drodze licytacji majątku nabywanego przez zainteresowanych w czasie trwania małżeństwa i majątku osobistego wnioskodawcy. Wolą zainteresowanych była tylko i wyłącznie ochrona majątku osobistego wnioskodawcy i majątku wspólnego zainteresowanych przed roszczeniami Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu nieuregulowanych składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne zatrudnianych przez wnioskodawcę pracowników oraz Urzędu Skarbowego z tytułu podatków. Co więcej, to uczestniczka była inicjatorką takiego rozwiązania, a zatem miała pełną świadomość pozorności złożonego wobec niej oświadczenia woli i co do rzeczywistej woli wnioskodawcy.

Wnioskodawca wskazał, że o pozorności tych umów świadczy fakt, że w dniu poprzedzającym ich zawarcie wnioskodawca sprzedał stanowiącą jego majątek osobisty nieruchomość położoną w R., za cenę 77 000 zł, przy czym otrzymaną od nabywcy kwotę 27 000 zł przeznaczył na spłatę zadłużenia wobec Urzędu Skarbowego, a zaś pozostałą część ceny w kwocie 50 000 zł nabywca zobowiązał się zapłacić uczestniczkę w terminie do 18 września 2013 roku. Ponadto, pomimo zawartych umów, wnioskodawca w pełni korzystał z nieruchomości będących ich przedmiotem, troszczył się o ich wygląd i stan techniczny, jak również poniósł nakłady z majątku osobistego polegające na sfinansowaniu szeregu robót wykończeniowych budynku i jego otoczenia. Zdaniem wnioskodawcy, bez wpływu na pozorny charakter tych umów jest późniejsze zachowanie uczestniczki, która po upływie dwóch lat od ich zawarcia, wniosła przeciwko wnioskodawcy pozew o rozwód i aktualnie twierdzi, że stanowiące przedmiot tych umów nieruchomości stanowią jej majątek osobisty.

Wnioskodawca podniósł, że za zaproponowanym przez niego sposobem podziału majątku wspólnego przemawia okoliczność, iż przedmiotową nieruchomość zamieszkuje uczestniczka wraz z trojgiem małoletnich dzieci, zaspokajając w ten sposób potrzeby mieszkaniowe swoje i dzieci.

Ostatecznie, w kwestii przedmiotowej nieruchomości, wnioskodawca wniósł o ustalenie, że przysporzenia majątkowe, jakie uczestniczka uzyskała w skutek zawarcia umów z 16 września 2013 roku, stanowiły nakłady o wartości 500 000 złotych poczynione z majątku wspólnego zainteresowanych na majątek osobisty uczestniczki, i w związku z tym wniósł o zasądzenie z tego tytułu na jego rzecz od uczestniczki spłaty w kwocie 250 000 złotych (k. 537).

Uczestniczka postępowania I. S. co do zasady przychyliła się do wniosku o podział majątku wspólnego, wniosła o rozłożenie ewentualnej spłaty na rzecz wnioskodawcy na raty oraz o zasądzenie na jej rzecz od wnioskodawcy zwrotu kosztów postępowania.

Uczestniczka ostatecznie wniosła o ustalenie (k. 532-533 i 571v), że w skład majątku wspólnego podlegającego podziałowi w niniejszym postępowaniu wchodzi:

1. samochód ciężarowy marki F. (...) o nr rej. (...), o wartości 41 328 zł,
2. samochód ciężarowy marki V. (...) o nr rej. (...), o wartości 18 000 zł,
3. rower o wartości 250 zł,
4. narzędzia do prac budowlanych o łącznej wartości 2 000 zł,
5. kwota 1 100 zł uzyskana przez wnioskodawcę ze sprzedaży przyczepy N. S. o nr rej. (...),
6. kwota 1 500 zł uzyskana przez wnioskodawcę ze sprzedaży samochodu O. (...) o nr rej. (...),
7. biurko dębowe o wartości 500 zł,

8. witryna dębowa o wartości 500 zł,
9. dwie szafa firmy (...) o wartości 1 500 zł,
10. komoda firmy (...) o wartości 250 zł,
11. łóżko firmy (...) o wartości 750 zł,
12. dwa fotele, sofa, ława o łącznej wartości 700 zł,
13. duży stół z pięcioma krzesłami i szafa drewniana o łącznej wartości 1 000 zł,
14. biurko z drewna olchowego o wartości 560 zł,
15. telewizor S. o wartości 2 400 zł,
16. robot kuchenny C. o wartości 82,50 zł,
17. kuchnia gazowa o wartości 600 zł.

Uczestniczka wniosła o dokonanie podziału majątku wspólnego w ten sposób, aby ruchomości wymienione przez nią w pkt od 1 do 16 przyznać wnioskodawcy, zaś kuchnię gazową przyznać uczestniczce i zasądzić na jej rzecz od wnioskodawcy stosowaną spłatę. Nie zgodziła się na przyznanie jej jakiegokolwiek innych ruchomości podlegających podziałowi. Podniosła, że oba samochody są w posiadaniu wnioskodawcy, podobnie jak rower i narzędzia budowlane, które wnioskodawca zabrał wyprowadzając się z K., na którą to okoliczność sporządzony został spis znajdujący się w aktach sprawy na karcie 161.

Uczestniczka konsekwentnie i stanowczo zaprzeczyła, że umowy z 16 września 2013 roku były czynnościami pozornymi. Podniosła, że wnioskodawca sam podejmował wszelkie decyzje, nierozsądne, dotyczące gospodarowania finansami rodziny i nie konsultował ich z uczestniczką. Bez wiedzy i zgody uczestniczki wyzbywał się poszczególnych składników majątku wspólnego. W latach 2012-2013 przebywał w celach zarobkowych za granicą, nie konsultując niczego z uczestniczką. Zachodziły wszelkie przesłanki do ustanowienia rozdzielnosci majątkowej, co zainteresowani uczynili. W wyniku notarialnego podziału majątku przedmiotowa zabudowana nieruchomość została przyznana uczestniczce bez obowiązku spłaty wnioskodawcy, z uwagi na znaczący wkład finansowy uczestniczki w powstanie i utrzymanie w należytym stanie budynku mieszkalnego. W umowie zawarto oświadczenie, że zainteresowani nie będą wnosić do siebie w przyszłości żadnych roszczeń finansowych z tego tytułu. W dacie zawierania umowy, nieruchomość była i nadal jest obciążona kredytem hipotecznym, który od września 2013 roku spłacany jest wyłącznie przez uczestniczkę. Po zawarciu omawianych umów, wnioskodawca nie czuł się już właścicielem nieruchomości, wręcz podkreślał, że nie jest już właścicielem. Nie ponosił on żadnych kosztów jej utrzymania i nie zabiegał o utrzymanie budynku mieszkalnego w należytym stanie. W sprawie rozwodowej wręcz podał, że oddał żonie majątek, a zrobił to w poczuciu winy. Od września 2013 roku wyłącznie uczestniczka ponosi wszelkie koszty utrzymania nieruchomości, w tym reguluje podatek od nieruchomości, ponosi koszty ubezpieczenia budynku mieszkalnego, i ubezpieczenia OC rolników, ponosi opłaty za wodę, energię elektryczną, wywóz odpadów komunalnych i odprowadzanie ścieków, ponosi koszty przeglądów kominiarskich, zakupu opału.

Uczestniczka podkreśliła, że na żadnym etapie prowadzonych rozmów i uzgodnień między zainteresowanymi nie było mowy o ochronie majątku przed ewentualną egzekucją, gdyż nie było takiej potrzeby. Przyznała, że w 2013 roku wnioskodawca posiadał zadłużenie względem ZUS i Urzędu Skarbowego, jednak podkreśliła, że wysokość tego zadłużenia nie zagrażała majątkowi zainteresowanych. Poza tym, z posiadanych przez nią informacji wynikało, że zadłużenie zostało przez wnioskodawcę spłacone za środki pochodzące ze sprzedaży nieruchomości położonej w R., którą wnioskodawca nabył w czasie trwania wspólności majątkowej za środki pochodzące z majątku wspólnego

zainteresowanych. Wpłacona na jej rachunek reszta ceny tej nieruchomości w kwocie 50 000 zł została niezwłocznie wypłacona i przekazana wnioskodawcy na uregulowanie zobowiązań.

Uczestniczka konsekwentnie podnosiła, że umową z 16 września 2013 roku zainteresowani dokonali częściowego podziału majątku wspólnego i umowa ta odnosi konkretne skutki. Umową tą, przedmiotowa nieruchomość została przyznana na wyłączną własność uczestniczce bez obowiązku spłaty wnioskodawcy. Przedmiotowe postępowanie o podział majątku wspólnego winno być przeprowadzone wyłącznie w zakresie ruchomości, które podziałem z 16 września 2013 roku nie były objęte. Niezależnie od powyższego, z ostrożności, uczestniczka zakwestionowała podaną przez wnioskodawcę wartość nieruchomości.

Wnioskodawca ustosunkowując się do stanowiska uczestniczki przyznał, że w czasie trwania wspólności strony nabyły przyczepę o nr rej. (...), która została przez niego sprzedana, a kwota uzyskana ze sprzedaży podlega rozliczeniu w niniejszym postępowaniu (k. 571v). Przyznał też, że w czasie trwania związku małżeńskiego dokonał sprzedaży samochodu marki O. (...), jednak podkreślił, że kwota uzyskana ze sprzedaży została spożytkowana na potrzeby rodziny zainteresowanych. Co do wskazanych przez uczestniczkę ruchomości, wniósł o przyznanie mu przedmiotów wymienionych w punktach od 1 do 5, z uwzględnieniem faktu, że samochód opisany w punkcie 1. (F. (...)) został przez niego sprzedany 22 lutego 2019 roku za cenę 3 505,50 złotych, ponieważ nie nadawał się już do eksploatacji.

Ponadto wniósł o ustalenie, że w czasie trwania wspólności majątkowej poniósł nakład ze swojego majątku osobistego na majątek wspólny w kwocie 70 000 złotych, którą uzyskał ze sprzedaży w dniu 19 lutego 2010 roku nieruchomości stanowiącej działkę gruntu numer (...), położonej w Ł. i nabytej przez wnioskodawcę w czasie trwania wspólności ale za środki pochodzące z darowizny otrzymanej od swojego ojca, i którą w całości przeznaczył na dokończenie budowy i wyposażenie budynku mieszkalnego w K..

Podniósł, że w czasie budowy domu otrzymał od swoich rodziców pożyczkę na ten cel w łącznej wysokości 76 000 złotych. Pożyczka ta do chwili obecnej nie została spłacona i stała się de facto darowizną, która w ocenie wnioskodawcy stanowi nakład z majątku osobistego wnioskodawcy na majątek wspólny.

Wnioskodawca wniósł także o ustalenie, że po ustaniu wspólności majątkowej dokonał on spłaty długu wspólnego zainteresowanych:

- w kwocie 41 166,03 zł, wynikającej z umowy kredytu numer (...) zawartej 2 września 2010 roku (na zakup samochodu marki V. (...)) i spłaconej całkowicie w dniu 16 sierpnia 2018 roku,
- w kwocie 41 423,05 zł, wynikającej z umowy kredytu numer (...) zawartej 12 sierpnia 2010 roku (na zakup samochodu marki F. (...)) i spłaconej całkowicie w dniu 13 sierpnia 2018 roku,
- w kwocie 24 002,24 zł, z tytułu powstałych w okresie wspólności majątkowej zobowiązań dotyczących ubezpieczeń społecznych związanych z prowadzoną przez wnioskodawcę działalnością gospodarczą będącą głównym źródłem utrzymania rodziny zainteresowanych, spłaconej przez wnioskodawcę w okresie od lipca 2018 roku do września 2019 roku na mocy ugody zawartej z ZUS,
- wynikającego z umowy pożyczki numer (...) zawartej 14 lipca 2014 roku i spłaconej całkowicie w dniu 13 października 2014 roku.

Uczestniczka stanowczo zaprzeczyła, że kwota uzyskana przez wnioskodawcę ze sprzedaży samochodu marki O. (...) została spożytkowana na potrzeby rodziny zainteresowanych. Podniosła, że w 2014 roku zainteresowani nie podejmowali wspólnych decyzji finansowych i uczestniczce nie jest wiadomo, na co środki te zostały rozdysponowane przez wnioskodawcę. Sprzeciwiła się przyjęciu wartości samochodu marki F. (...) na kwotę 3 505,50 złotych wynikającą z przedłożonej przez wnioskodawcę faktury z 22 lutego 2019 roku. W ocenie uczestniczki, wartość pojazdu została rażąco zaniżona i nie była z nią uzgodniona.

Odnosnie nieruchomości położonej w Ł., stanowiącej działkę (...), podniosła, że nieruchomość ta, podobnie jak nieruchomość położona w R., została nabyta w czasie trwania wspólności zainteresowanych i za środki pochodzące z majątku wspólnego zainteresowanych, przy czym nabyta została „na wnioskodawcę” albowiem w tamtym czasie uczestniczka nie posiadała obywatelstwa polskiego i nie mogła nabywać nieruchomości w Polsce. Wnioskodawca dokonał sprzedaży tej nieruchomości bez zgody i wiedzy uczestniczki, a środki uzyskane ze sprzedaży w całości przeznaczył na spłatę swoich zobowiązań firmowych, nie zaś na wyposażenie domu ani zakup innych ruchomości wchodzących w skład majątku wspólnego.

Natomiast odnosząc się do powołanych przez wnioskodawcę umów kredytów i pożyczek, uczestniczka podniosła, że nie wyrażała zgody na zaciąganie tych zobowiązań finansowych, a ponadto, że umowy te były zawierane przez wnioskodawcę w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej i do czasu ustania wspólności spłacane były ze środków pochodzących z majątku wspólnego. Uczestniczka zakwestionowała podane przez wnioskodawcę wartości, podnosząc, iż z przedłożonych przez wnioskodawcę zestawień wynika, że po ustaniu wspólności majątkowej zainteresowanych, z tytułu kredytu numer (...) spłacono łącznie 25 928,37 zł, zaś z tytułu kredytu numer (...) spłacono łącznie 17 041,15 zł. Podniosła, że wnioskodawca nie udowodnił, w jakiej kwocie po ustaniu wspólności spłacił pożyczkę numer (...). Sprzeciwiła się rozliczeniu spłaconego zadłużenia wobec ZUS. Podniosła, że aby skutecznie domagać się rozliczenia spłaconego zadłużenia, wnioskodawca musiałby wykazać, że środki, które winny być wpłacone do ZUS, a nie zostały wpłacone w wymaganym przepisami terminie, zostały przeznaczone na powstanie lub utrzymanie majątku wspólnego, a taka sytuacja nie miała miejsca w niniejszym przypadku. Z ostrożności zakwestionowała podaną przez wnioskodawcę kwotę podnosząc, że nawet jeśli, to rozliczeniu podlegać winny jedynie należności spłacone z tytułu konkretnych składek (a więc łącznie kwota 15 099,49 zł), bez odsetek za opóźnienie i kosztów egzekucji.

Sąd ustalił, co następuje:

A. S. i I. S. związek małżeński zawarli 30 marca 1997 roku w P.. Z małżeństwa tego mają troje małoletnich dzieci. Do 15 września 2013 roku małżonków łączył ustrój ustawowej wspólności majątkowej.

Małżeństwo zainteresowanych zostało rozwiązane przez rozwód wyrokiem Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 26 kwietnia 2016 roku wydanym w sprawie VI RC 1399/15, bez orzekania o winie. Wyrok rozwodowy uprawomocnił się 18 maja 2016 roku.

(okoliczności bezsporne, dowód: odpis wyroku rozwodowego k. 19-20)

W dniu 14 lipca 2003 roku babcia A. S. darowała A. S. i I. S., na prawie wspólności majątkowej małżeńskiej, prawo własności zabudowanej nieruchomości składającej się z działek gruntu o numerach geodezyjnych (...), o łącznej powierzchni 0,8700 ha, położonej w K. w gminie B., dla której w Sądzie Rejonowym w Piszcu prowadzona jest księga wieczysta o numerze (...).

Na opisaną wyżej nieruchomość, we wrześniu 2006 roku małżonkowie rozpoczęli budowę budynku mieszkalnego. Środki na budowę pochodziły z dochodów małżonków, z zaciągniętego przez małżonków kredytu hipotecznego w (...)Bank (umowa numer (...)) oraz z darowizn i pożyczki od rodziców A. S..

Wskutek kontroli przeprowadzonej w 2011 roku przez Urząd Skarbowy w P., obejmującej pochodzenie środków z wydatkowanych na budowę, A. S. złożył deklarację w sprawie podatku od czynności cywilno-prawnej, w której oświadczył, że kwota 76 000 złotych pochodziła z pożyczki udzielonej przez jego rodziców w dniu 10 stycznia 2008 roku. W związku z tą deklaracją uiszczył podatek w wysokości 1 520 złotych.

(dowód: elektroniczny wydruk z księgi wieczystej nr (...) k. 55-65; deklaracja w sprawie podatku od czynności cywilno-prawnej k. 201-203; zeznania świadków E. S. k. 186-187, T. S. k. 187-187v, T. W. k. 188; Z. B. k. 233-224, L. C. k. 224-224v, A. M. (1) k. 224v-225, L. R. k. 226-227, B. W. k. 227-228; zeznania uczestniczki postępowania k. 299)

W dniu 17 lipca 1999 roku A. S. za środki pochodzące z darowizny od swoich rodziców T. i E. małżonków S., nabył do majątku osobistego prawo własności niezabudowanej nieruchomości rolnej położonej w Ł., stanowiącej działkę gruntu oznaczoną numerem geodezyjnym (...), dla której w Sądzie Rejonowym w Piszku prowadzona jest księga wieczysta o numerze (...). Nieruchomość tą w dniu 19 lutego 2010 roku sprzedał za cenę 70 000 złotych. W tym czasie A. i I. małżonkowie S. wyposażali w meble budynek mieszkalny w K..

(dowód: umowa sprzedaży z 17.07.1999r. k. 1-3 akt księgi wieczystej nr (...); umowa przeniesienia własności nieruchomości z 19.02.2010r. k. 552-554; zeznania świadka J. B. k. 184, E. S. k. 186, T. S. 187, R. F. k. 602-602v; zeznania wnioskodawcy 602v-603)

W czasie trwania wspólności majątkowej A. S. nabył, za środki pochodzące z majątku wspólnego, prawo własności:

- nieruchomości składającej się z niezabudowanych działek gruntu o numerach geodezyjnych (...), o łącznej powierzchni 1,2400 ha, położonej w K., dla której Sąd Rejonowy w Piszku prowadzi księgę wieczystą numer (...),
- nieruchomości stanowiącej niezabudowaną działkę gruntu o numerze geodezyjnym (...), o powierzchni 0,0400 ha, położonej w U., dla której Sąd Rejonowy w Piszku prowadzi księgę wieczystą numer (...),
- nieruchomości stanowiącej niezabudowaną działkę gruntu o numerze geodezyjnym (...), o powierzchni 4,2600 ha, położonej w R., dla której Sąd Rejonowy w Piszku prowadzi księgę wieczystą numer (...).

I. S.z powodu braku obywatelstwa polskiego nie mogła kupować nieruchomości w Polsce, dlatego wskazane wyżej nieruchomości formalnie nabyte zostały przez A. S..

(okoliczności bezsporne, dowód: zeznania wnioskodawcy k. 257v, zeznania uczestniczki postępowania k. 258; zeznania świadków J. D. k. 183v, E. S. k. 185v, E. S. k. 187, T. S. k. 187v; elektroniczny wydruk z księgi wieczystej nr (...) k. 35-43; elektroniczny wydruk z księgi wieczystej nr (...) k. 96-105)

Przez pierwsze lata małżeństwa relacje między małżonkami były poprawne. Mieszkali w W.. A. S. prowadził działalność gospodarczą w zakresie prac budowlanych, w ramach której zatrudniał pracowników, zaś I. S. prowadziła fundację i zajmowała się terapiami naturalnymi. Ich sytuacja majątkowa była stabilna. Relacje między małżonkami zaczęły się pogarszać, gdy w 2008 roku przeprowadzili się do K. i zamieszkali w piwnicy nowo wybudowanego budynku mieszkalnego. A. S. zaczął nadużywać alkoholu, pod wpływem którego był agresywny słownie wobec żony. Od maja 2012 roku, w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, zaczął popadać w zadłużenie wobec Urzędu Skarbowego z tytułu podatku i wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu składek pracowniczych. Z tego powodu, na wniosek ZUS wszczęte zostało przeciwko niemu postępowanie egzekucyjne. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Piszku wydanym 19 kwietnia 2016 roku w sprawie II K 91/16 został też prawomocnie skazany za przestępstwa z art. 218 § 1a k.k. W kwestiach finansowych I. S. przestała mieć zaufanie do męża, który nie konsultował z nią żadnych decyzji finansowych i nie zarabiał na utrzymanie rodziny. Między małżonkami często dochodziło do awantur. I. S. miała dość wizyt komorników i nadużywania przez męża alkoholu. Groziła rozwodem, kilkakrotnie wyprowadzała się z dziećmi z domu. Z powodu tych problemów, korzystała z pomocy finansowej swojej matki i ojczyma. W dniu 18 czerwca 2012 roku A. S. wyjechał w celach zarobkowych do Niemiec. Pobyt za granicą nie poprawił jednak jego sytuacji finansowej, wręcz odwrotnie. Popadł on w jeszcze większe długi. We wrześniu 2013 roku przyjechał do Polski. Dążąc do uspokojenia sytuacji i ratowania małżeństwa, małżonkowie wspólnie, po uprzednich konsultacjach ze specjalistami, podjęli decyzję o sprzedaży nieruchomości położonej w R. i przeznaczeniu wszystkich uzyskanych z tego tytułu środków finansowych na spłatę zobowiązań oraz decyzję o ustanowieniu umownego ustroju rozdzielności majątkowej i podziale majątku wspólnego w zakresie nieruchomości. A. S. zaciągał także porad w kwestii ugody z ZUS co do sposobu i warunków spłaty zadłużenia, jednak wtedy nic dalej z tym nie zrobił.

(dowód: wyrok w sprawie karnej k. 186-190v akt sprawy II K 91/16 Sądu Rejonowego w Piszku; informacja z ZUS o zadłużeniu k. 414; zaświadczenie Naczelnika Urzędu Skarbowego w P. stwierdzające stan zaległości podatkowych na dzień 31.08.2013r. k. 79-81; zeznania świadka Z. B. k. 233-224, L. C. k. 224-224v, A. M. (1) k. 224v-225, W. G. k.

225v-226, L. R. k. 226-227, B. W. k. 227-228, M. A. k. 428-429, D. Z. k. 228-228v; zeznania uczestniczki postępowania k. 258, 258v, 259)

W dniu 12 września 2013 roku A. S. sprzedał nieruchomość położoną w R. za cenę 77 000 złotych, z czego kwotę 27 000 złotych otrzymał przed aktem, natomiast pozostała część ceny w kwocie 50 000 złotych w dniu 13 września 2013 roku wpłynęła na rachunek bankowy I. S.. Środki powyższe zostały przeznaczone m.in. na całkowitą spłatę zadłużenia wobec Urzędu Skarbowego i zadłużenia z tytułu karty kredytowej.

Do spłaty pozostawało zadłużenie wobec ZUS, które na dzień 16 września 2013 roku wynosiło łącznie 83 870,55 złotych plus odsetki za zwłokę.

(dowód: umowa sprzedaży z 12.09.2013r. k. 29-33; zaświadczenie Naczelnika Urzędu Skarbowego w P. stwierdzające stan zaległości podatkowych na dzień 31.08.2013r. k. 79-81; informacja Naczelnika Urzędu Skarbowego w P. o stanie zadłużenia na dzień 16.09.2013r. k. 174; informacja z ZUS k. 414; zeznania świadka T. W. k. 188, T. S. k. 187v, zeznania wnioskodawcy k. 257; zeznania uczestniczki postępowania k. 258v)

W dniu 16 września 2013 roku A. i I. (...) małżonkowie S., w drodze umów zawartych przed notariuszem, ustanowili w ich małżeństwie ustrój rozdzielności majątkowej oraz dokonali częściowego podziału majątku wspólnego i darowizny, na mocy których to umów, I. S. nabyła prawo własności nieruchomości zabudowanej składającej się z działek gruntu o numerach geodezyjnych (...), położonej w K., bez obowiązku spłaty A. S., a ponadto, A. S. darował żonie nabytą w czasie trwania wspólności majątkowej nieruchomość rolną składającą się z działek o numerach (...) położoną w K. oraz niezabudowaną nieruchomość stanowiącą działkę gruntu numer (...) położoną w U..

Od tego dnia wszelkie koszty utrzymania powyższych nieruchomości, jak też raty kredytu hipotecznego zaciągniętego na budowę budynku mieszkalnego, ponosi I. S..

Po zawarciu powyższych umów A. S. wrócił jeszcze na jakiś czas do Niemiec, a od 5 grudnia 2013 roku zaczął pracować w Polsce w radiu. Relacje między małżonkami nie uległy poprawie. I. S. w dniu 28 września 2015 roku wystąpiła z pozwem o rozwód.

(dowód: umowa ustanowienia rozdzielności majątkowej k. 21-22; umowa o częściowy podział majątku wspólnego i umowa darowizny k. 23-28; zeznania świadka J. S. k. 222v-223, E. S. k. 187; Z. B. k. 223v, L. C. k. 224v, D. Z. k. 228-228v; umowa ubezpieczenia budynku k. 140-140v; polisa OC rolników k. 141-141v; dowód opłaty rachunku za wodę i ścieki k. 142; faktura VAT za usługi kominiarskie k. 143, dowody opłat rachunków za energię elektryczną k. 143-148 i za wywóz odpadów komunalnych k. 149-153; dowód zakupu węgla i drewna opałowego k. 155-160; dowody spłat rat kredytu hipotecznego k. 292-308v; odwód opłaty podatku od nieruchomości k. 409; faktura VAT za remont dachu k. 410, 523-525; faktura VAT za wymianę kotła k. 522)

W dniu 30 kwietnia 2018 roku A. S. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o rozłożenie na raty należności z tytułu składek i kosztów egzekucyjnych.

Postanowieniem z 5 lipca 2018 roku Dyrektor Oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w O. wyraził zgodę na rozłożenie na raty kosztów egzekucyjnych wynoszących na dzień wydania postanowienia łącznie 4 050,19 złotych.

W dniu 6 lipca 2018 roku pomiędzy Zakładem Ubezpieczeń Społecznych Oddziałem w O., a A. S. zawarta została umowa o rozłożenie na raty należności z tytułu składek, które wraz z odsetkami za zwłokę wynosiły na dzień złożenia wniosku łącznie 129 005,76 złotych.

W okresie od ustania wspólności majątkowej do dnia zamknięcia rozprawy w niniejszej sprawie o podział majątku wspólnego, A. S. spłacił tytułem składek, których obowiązek zapłaty powstał w czasie trwania wspólności majątkowej, łącznie kwotę 15 099,49 złotych.

(dowód: postanowienie o rozłożeniu na raty kosztów egzekucyjnych k. 454-458; umowa o rozłożenie na raty należności z tytułu składek k. 448-453; zestawienie wpłat przekazanych przez wnioskodawcę na rzecz ZUS k. 612-621)

W czasie trwania wspólności majątkowej A. i I. małżonkowie S. nabyli następujące ruchomości:

- 1) samochód osobowy marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 41 328 zł,
- 2) samochód osobowy marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 18 000 zł,
- 3) narzędzia do prac budowlanych o łącznej wartości 2 000 zł,
- 4) meble kuchenne o wartości 6 500 zł,
- 5) biurko dębowe o wartości 500 zł,
- 6) witryna dębowa o wartości 500 zł,
- 7) szafa (...) szt. 2 o wartości 1 500 zł,
- 8) komoda (...) o wartości 250 zł,
- 9) łóżko (...) o wartości 750 zł,
- 10) łóżko dziecięce o wartości 400 zł,
- 11) fotele, sofa, ława o łącznej wartości 700 zł,
- 12) duży stół, szafa drewniana, krzesła szt. 5, o łącznej wartości 1 000 zł,
- 13) biureczko o wartości 100 zł,
- 14) biurko z drewna olchowego o wartości 560 zł,
- 15) telewizor S. o wartości 2 400 zł,
- 16) kuchnia gazowa H. A. o wartości 600 zł,
- 17) robot kuchenny C. o wartości 82,50 zł,
- 18) rower o wartości 250 zł.

Ponadto małżonkowie nabyli:

- przyczepkę marki N. (...) o numerze rejestracyjnym (...), która w dniu 30 listopada 2013 roku sprzedana została przez A. S. za cenę 1 100 złotych,
- samochód osobowy marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który sprzedany został 19 stycznia 2014 roku za cenę 1 500 złotych, a kwota uzyskana z jego sprzedaży została spożytkowana na potrzeby rodziny zainteresowanych,
- lodówkę marki C., która znajduje się w budynku mieszkalnym w K. i obecnie nie przedstawia żadnej wartości.

(dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu szacowania ruchomości wraz z opinią uzupełniającą k. 473-493 i 515-516; umowa sprzedaży przyczepki k. 162; umowa sprzedaży samochodu marki O. (...) k. 163; ksero dowodów rejestracyjnych k. 66)

Opisany w punkcie 1) samochód osobowy marki F. (...) został zakupiony za środki pochodzące z kredytu zaciągniętego w dniu 12 sierpnia 2010 roku przez A. S. za zgodą I. S. w (...) Bank S.A. (umowa numer (...)). Kredyt ten został całkowicie spłacony przez A. S. w dniu 13 sierpnia 2018 roku. W okresie od dnia ustania wspólności majątkowej do dnia 13 sierpnia 2018 roku A. S. spłacił łącznie 25 928,37 złotych.

Opisany w punkcie 2) samochód osobowy marki V. (...) został zakupiony za środki pochodzące z kredytu zaciągniętego w dniu 2 września 2010 roku przez A. S. za zgodą I. S. w (...) Bank S.A. (umowa numer (...)). Kredyt ten został całkowicie spłacony przez A. S. w dniu 16 sierpnia 2018 roku. W okresie od dnia ustania wspólności majątkowej do dnia 16 sierpnia 2018 roku A. S. spłacił łącznie 17 041,15 złotych.

(dowód: umowa kredytu nr (...) k. 588-589; zestawienie wpłat na poczet spłaty kredytu k. 590-592; zaświadczenie o całkowitej spłacie kredytu k. 596; umowa kredytu nr (...) k. 582-584; zestawienie wpłat na poczet spłaty kredytu k. 585-587; zaświadczenie o całkowitej spłacie kredytu k. 555)

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 31 § 1 k.r.o. majątkiem wspólnym małżonków są przedmioty majątkowe nabyte w czasie trwania wspólności ustawowej przez oboje małżonków lub przez jednego z nich. Przepis art. 43 § 1 k.r.o. zawiera domniemanie, iż oboje małżonkowie mają równe udziały w majątku wspólnym.

Zgodnie z art. 46 k.r.o. od chwili ustania wspólności ustawowej do majątku, który był nią objęty, jak również do podziału tego majątku w sprawach nie unormowanych w kodeksie rodzinnym i opiekuńczym stosuje się odpowiednio przepisy o wspólności majątku spadkowego i dziale spadku. Podobne odesłanie w kwestiach proceduralnych do przepisów o dziale spadku zawiera przepis art. 567 § 3 k.p.c.

Skład i wartość majątku ulegającego podziałowi ustala Sąd (art. 567 § 3 k.p.c. w zw. z art. 684 k.p.c.). Zasadą jest, iż podział majątku wspólnego obejmuje składniki należące do danego majątku w dacie ustania wspólności oraz istniejące w chwili dokonywania podziału.

Przepisy regulujące postępowanie o dział spadku (art. 680-689 k.p.c.), jak i przepisy normujące podział majątku wspólnego (art. 566-567 k.p.c.), nie określają wprost sposobów podziału majątku. Odsyłają do uregulowań dotyczących zniesienia współwłasności (art. 688 k.p.c.).

W myśl art. 622 § 2 k.p.c. w zw. z art. 688 k.p.c., gdy wszyscy współwłaściciele złożą zgodny wniosek co do sposobu zniesienia współwłasności, sąd wydaje postanowienie odpowiadające treści wniosku, jeżeli projekt podziału nie sprzeciwia się prawu ani zasadom współżycia społecznego, ani też nie narusza w sposób rażący interesu osób uprawnionych.

W niniejszej sprawie ustalono, że w dniu 16 września 2013 roku zainteresowani w drodze umów zawartych przed notariuszem, ustanowili w ich małżeństwie ustrój rozdzielnosci majątkowej oraz dokonali częściowego podziału majątku wspólnego i darowizny, na mocy których to umów, uczestniczka nabyła prawo własności nieruchomości zabudowanej składającej się z działek gruntu o numerach geodezyjnych (...), położonej w K., bez obowiązku spłaty wnioskodawcy, a wnioskodawca ponadto darował żonie nabytą w czasie trwania wspólności majątkowej nieruchomość rolną składającą się z działek o numerach (...) położoną w K. oraz niezabudowaną nieruchomość stanowiącą działkę gruntu numer (...) położoną w U..

Mając na uwadze całokształt materiału dowodowego w sprawie, w ocenie Sądu nie sposób uznać, że umowy powyższe były dotknięte wadą pozorności i stanowiły środek obrony majątku wspólnego przed egzekucją komorniczą.

Należy podkreślić, że stosownie do 83 k.c., dla uznania czynności prawnej za pozorną niezbędne jest, aby adresat oświadczenia woli zgadzał się na pozorność. Zgoda musi być wyraźna i nie budzić żadnych wątpliwości. Nieważność czynności prawnej z powodu pozorności złożonego oświadczenia woli może być stwierdzona tylko wówczas, gdy

brak zamiaru wywołania skutków prawnych został przejawiony wobec drugiej strony tej czynności otwarcie tak, że miała ona pełną świadomość co do pozorności złożonego wobec niej oświadczenia woli i co do rzeczywistej woli jej kontrahenta i w pełni się z tym zgadza. Stąd między stronami tej czynności musi istnieć tajne porozumienie co do tego, że zamiar wyrażony w treści symulowanych oświadczeń woli nie istnieje albo jest inny niż ujawniony (vide wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25.02.1998r., II CKN 816/97, Lex nr 56813; niepubl. z dnia 15.01.2003r. w sprawie IV CKN 1623/00; niepubl. z dnia 11.05.2007r. w sprawie I CSK 70/07 oraz z dnia 13.04.2005r. w sprawie IV CK 684/04). Nie wystarczy, że na podstawie okoliczności adresat mógł się domyślać, iż składający oświadczenie woli nie traktuje go poważnie, podobnie jak nie można by postawić mu zarzutu, że przy dołożeniu należytej staranności mógł się o tym dowiedzieć. Wymóg zgody oznacza, że adresat musi mieć pozytywną wiadomość o tym, że oświadczenie nie ma wywołać tych skutków prawnych, jakie normalnie z niego wypływają i ponadto na stan taki musi wyrazić niebudzącą wątpliwości zgodę. Zgoda drugiej strony na pozorną oświadczenie woli musi być uprzednia w stosunku do pozornego oświadczenia woli, a zatem powinna być wyrażona najpóźniej w chwili dokonywania czynności prawnej (vide wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 15.01.2013r. w sprawie V Ca 2718/12).

Faktu istnienia i wyrażenia tego rodzaju zgody przez uczestniczkę w odniesieniu do zawarcia umowy o podział majątku wspólnego, na mocy której uzyskała ona wyłączne prawo własności do nieruchomości, która przed rozszerzeniem wspólności majątkowej stanowiła składnik majątku wspólnego zainteresowanych, oraz wyłączne prawo własności do nieruchomości, które przed rozszerzeniem wspólności majątkowej jedynie formalnie stanowiły wyłączną własność wnioskodawcy, w żaden sposób nie potwierdził materiał dowodowy zgromadzony w sprawie.

Zeznania przesłuchanych w sprawie świadków - J. B., E. S., E. S., Z. B., L. C., A. M. (2), W. G., L. R., B. W. i M. A., - i korelujące z nimi zeznania uczestniczki postępowania, wykazały, że u podstaw zawarcia przedmiotowych umów legło nadużywanie alkoholu przez wnioskodawcę, niekonsultowanie z uczestniczką żadnych decyzji finansowych, trudna sytuacja finansowa małżonków spowodowana długami wnioskodawcy i brakiem z jego strony dochodów, wizyty komorników. Wszystkie te okoliczności były powodem ochłodzenia relacji małżeńskich, ciągłych awantur, wzajemnych pretensji, wyprowadzaniem się uczestniczki z domu i grożeniem rozwodem. Sam wnioskodawca zeznał, że to z jego winy uczestniczka wystąpiła z pozwem o rozwód.

Małżonkowie podjęli próbę ratowania małżeństwa, przy czym warunkiem tego było ustanowienie rozdzielności i dokonanie podziału majątku wspólnego. Uczestniczka chciała kontrolować sytuację finansową małżonków. Obawiała się bowiem, że niekonsultujący z nią żadnych decyzji finansowych i posiadający długi wnioskodawca, sprzeda bez jej wiedzy nieruchomości zakupione za środki pochodzące z majątku wspólnego, które formalnie stanowiły jego majątek osobisty. W zamian zgodziła się na sprzedaż nieruchomości położonej w R. i przeznaczenie środków uzyskanych ze sprzedaży na spłatę zobowiązań wnioskodawcy.

Istotne w tej kwestii są zeznania świadka J. S., notariusz przed którą zainteresowani zawarli przedmiotowe umowy i D. Z., którego porad zasięgali zainteresowani przed zawarciem tych umów. J. S. zeznała, że z doświadczenia wiadomym jej jest, że małżonkowie zawierają tego rodzaju umowy gdy ich relacje są złe, gdy nie mogą się porozumieć w kwestiach finansowych albo gdy mają zobowiązania względem innych osób. Podkreśliła, że nie miała żadnych wątpliwości co do zgodnej woli zainteresowanych, w przeciwnym razie uświadomiłaby zainteresowanych, że umowa zawarta dla pozorów jest nieważna, a umowa zawarta z pokrzywdzeniem wierzycieli może zostać uznana za nieskuteczną. Zeznała, że zainteresowani nie prowadzili przy świadku żadnych negocjacji, wiedzieli co chcą zrobić, wnioskodawca nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń. Podobnie zeznał świadek D. Z., który podał, że zainteresowani nie mówili, że chcą zawrzeć te umowy dla pozorów. Wypowiadali się o tych umowach pozytywnie, dopytywali o ich konsekwencje. Świadek informował ich, że od daty zawarcia umów to uczestniczkę jako wyłącznego właściciela będą obciążały wszelkie koszty utrzymania nieruchomości, w tym kredyt i podatki. Świadek nie miał cienia wątpliwości, że zainteresowani chcą zawrzeć te umowy. Dodał, że podczas tych konsultacji nie było mowy o tym, że majątek zainteresowanych jest zagrożony, natomiast wnioskodawca, podczas osobnych rozmów w towarzystwie swojej matki, radził się świadka w kwestii zadłużenia względem ZUS-u i został wtedy poinformowany, że sprawę tą można rozwiązać w drodze ugody i rozłożenia spłaty zadłużenia na raty. Wnioskodawcy zostały sporządzone przez świadka stosowne dokumenty celem przedłożenia w ZUS-ie, jednak wtedy wnioskodawca nic z tą sprawą dalej nie zrobił. Również świadek W. G. zeznała, że po powrocie

wnioskodawcy z Niemiec zostały mu przygotowane przez świadka księgową dokumenty, które miały być złożone w ZUS-ie w celu rozłożenia zadłużenia na raty, ale wnioskodawca dalej nic z tym nie zrobił.

Oceniając zeznania zawnioskowanych przez wnioskodawcę świadków, którzy podali, że przedmiotowe umowy zostały zawarte w celu obrony majątku zainteresowanych przed egzekucją komorniczą, podkreślić należy, że są to w istocie zeznania osób, które nie uczestniczyły przy sporządzeniu aktu notarialnego i swoją wiedzę kształtowały na podstawie informacji uzyskanych od wnioskodawcy już po zawarciu umów. Świadek T. W., kuzyn wnioskodawcy, zeznał, że wnioskodawca mówił, że umowy były ucieczką przed komornikiem, ale nie mówił, że są to umowy pozorne i że za jakiś czas małżonkowie wrócą do wspólności majątkowej.

W ocenie Sądu za chybioną uznać należy argumentację wnioskodawcy, że zawarte przez małżonków umowy były środkiem obrony majątku wspólnego przed egzekucją komorniczą. Należy bowiem zauważyć, że jakkolwiek małżonkowie mogą ukształtować ustrój majątkowy według innych zasad niż przewidziane przepisami o wspólności ustawowej, a umowa wyłączająca wspólność majątkową małżeńską ma charakter ustrojowy i zmienia dotychczasową zasadę wspólności na zasadę rozdzielności majątkowej, to jednak w jej wyniku nie dokonują się żadne przesunięcia majątkowe (nie jest to czynność prawna przysparzająca), a jej celem jest ustalenie zasad, według których kształtować się mają wzajemne stosunki majątkowe małżonków na przyszłość (w odniesieniu do majątku nabytego w okresie wspólności ustawowej współwłasność łączna przekształca się we współwłasność ułamkową). Przesunięcia majątkowe, w tym przypadku z majątku wspólnego do majątku osobistego następują na podstawie umowy o podział majątku wspólnego. Taką umowę zainteresowani zawarli również w dniu 16 września 2013 roku. Rodzaj i treść czynności prawnych podejmowanych przez zainteresowanych po zawarciu umowy o wyłączenie wspólności majątkowej mogą świadczyć o tym, że strony skorzystały z możliwości jakie dawał im wybrany przez nich ustrój majątkowy. Zatem małżonkowie mogli dokonać podziału majątku wspólnego na zasadach i w sposób zgodnie przez siebie ustalonych. Przekazanie przez wnioskodawcę na rzecz uczestniczki udziału w prawie własności nieruchomości bez spłat i dopłat, nie może dowodzić samo przez się pozorności umowy o wyłączeniu wspólności ustawowej (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 09.12.2010r. w sprawie I ACa 565/10, OSAB 2011/1/10-16).

Wnioskodawca w toku postępowania udowodnił, że w dacie zawierania przez zainteresowanych omawianych umów, wnioskodawca posiadał zadłużenie względem ZUS i toczyło się przeciwko niemu postępowanie egzekucyjne. Podkreślić jednak należy, że powołana przez wnioskodawcę taktyka postępowania nie czyniłaby niemożliwym dochodzenia roszczeń przez wierzyciela, mógłby on bowiem domagać się uznania umowy o podział majątku wspólnego za bezskuteczną wobec niego na podstawie przepisu art. 527 k.c. W szczególności wierzyciel zawsze mógłby skorzystać z rozwiązania przewidzianego w art. 527 § 3 k.c. bowiem skutek tej czynności korzyść majątkową uzyskała osoba będąca w bliskim stosunku z dłużnikiem, a w tym przypadku domniemywa się, że osoba ta wiedziała, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Wobec dokonania podziału majątku wspólnego, bez obowiązku spłat i dopłat pomiędzy stronami, uznać należy, że do przysporzenia doszło pod tytułem darmym, co również ułatwiało dochodzenie roszczenia w trybie akcji paulińskiej, w oparciu o przepis art. 528 k.c. (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28.04.2004r. w sprawie III CK 469/02, OSNC 2005/5/85).

Z uwagi na powyższe, w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego brak jest podstaw do uznania zawartej pomiędzy zainteresowanymi umowy o podział majątku wspólnego za nieważną na podstawie art. 83 § 1 k.c. Zdaniem sądu zarówno umowa o rozdzielności majątkowej, a w jej konsekwencji umowa o podział majątku wspólnego jest ważna, a złożone w niej oświadczenia woli były nakierowane na określone w nich skutki prawne. Wnioskodawca nie wykazał, aby oświadczenia woli w przedmiocie dokonania podziału majątku wspólnego, złożone zostały przy przyjętej z góry i świadomej sprzeczności między oświadczonymi, a prawdziwymi zamiarami zainteresowanych. W konsekwencji nie można oceniać złożonych przez zainteresowanych oświadczeń woli jako pozornych, mających na zewnątrz wytworzyć w otoczeniu przeświadczenie, że czynność o określonej treści – podział majątku wspólnego – została dokonana.

Z kolei za całkowicie pozbawione podstawy prawnej uznać należy późniejsze zmodyfikowane roszczenie wnioskodawcy, według którego w skutek zawarcia umów z 16 września 2013 roku uczestniczka uzyskała przysporzenia

majątkowe, które stanowiły nakłady poczynione z majątku wspólnego zainteresowanych na majątek osobisty uczestniczki i nakłady te podlegają rozliczeniu w niniejszym postępowaniu. Podkreślić należy, iż zainteresowani dokonali podziału majątku wspólnego na zasadach i w sposób zgodnie przez siebie ustalony. Przekazanie przez wnioskodawcę na rzecz uczestniczki udziału w prawie własności nieruchomości bez spłat i dopłat, nie czyni takiego przysporzenia nakładem podlegającym późniejszym rozliczeniom.

Przechodząc do kwestii nieruchomości położonej w Ł., Sąd w oparciu o treść umowy sprzedaży z 17.07.1999r. (k. 1-3 akt księgi wieczystej nr (...)), zeznania świadka J. B., E. S. i T. S., a także zeznania uczestniczki postępowania (k. 259), ustalił, że nieruchomość ta została nabyta przez wnioskodawcę wprawdzie w czasie trwania wspólności majątkowej, jednak za środki pochodzące z darowizny otrzymanej od jego rodziców i w konsekwencji stanowiła składnik majątku osobistego wnioskodawcy. Udowodnione zostało również, że w dacie sprzedaży tejże nieruchomości, w 2010 roku, małżonkowie prowadzili prace wykończeniowe w budynku mieszkalnym w Ł., co potwierdziły zeznania świadka R. F. (k. 602-602v). Jednakże materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dał podstaw do ustalenia, jaka konkretnie część kwoty uzyskanej ze sprzedaży została przeznaczona na powiększenie majątku wspólnego. Wspomniany świadek R. F. zeznał, że zakończył wykonywanie prac stolarskich na przełomie lutego i marca 2010 roku, a wynagrodzenie w kwocie ponad 20 000 złotych otrzymał około miesiąc później, gdy wnioskodawca sprzedał działkę. Świadek nie był jednak w stanie przedłożyć dokumentów potwierdzających termin płatności i wysokość kwot otrzymanych od zainteresowanych tytułem wynagrodzenia (k. 624). Tymczasem uczestniczka postępowania konsekwentnie twierdziła, że świadek otrzymał całe wynagrodzenie już jesienią 2009 roku, zaś kwota uzyskana ze sprzedaży nieruchomości w Ł. została w całości z wydatkowana na zobowiązania firmowe wnioskodawcy. Również świadek E. S., siostra wnioskodawcy, zeznała, że nieruchomość w Ł. została sprzedana na spłatę długów (k. 186). Podobnie zeznał świadek T. W., kuzyn wnioskodawcy (k. 188). Za podstawę ustaleń faktycznych w omawianym zakresie nie mogły też posłużyć niekonsekwentne zeznania i twierdzenia wnioskodawcy, który raz podał, że kwota ze sprzedaży została w całości wydatkowana na wyposażenie budynku mieszkalnego i wynagrodzenie osób wykonujących prace wykończeniowe, innym razem, że częściowo na bieżącą działalność jego firmy, na zakup złotych kolczyków, na zakup paliwa, częściowo na zakup samochodów podlegających podziałowi w niniejszym postępowaniu, a częściowo na bieżące życie (k. 602v).

Odnosząc się do kwestii darowizny, jak twierdzi wnioskodawca, w kwocie 76 000 złotych otrzymanej przez wnioskodawcę od jego rodziców, wskazać należy, że z treści załączonej do akt sprawy deklaracji w sprawie podatku od czynności cywilno-prawnej wprost wynika, że była to pożyczka, która według twierdzeń wnioskodawcy nie została spłacona do dnia dzisiejszego, a przeznaczona była na budowę budynku mieszkalnego w K.. Przyjąć zatem należy, że jest do dług wspólny zainteresowanych. Rozliczenie tej kwoty doprowadziłoby do orzekania przez Sąd w przedmiocie niespłaconego długu wnioskodawcy i uczestniczki, co jest niedopuszczalne, albowiem w postępowaniu o podział majątku wspólnego Sąd długów nie dzieli. Z uwagi na treść wspomnianej wyżej deklaracji, Sąd uznał, że wyłącznie na potrzeby niniejszego postępowania wnioskodawca twierdzi, że nie była to pożyczka, lecz darowizna. Natomiast nawet gdyby przyjąć, że była to darowizna, to z całą pewnością na rzecz obojga małżonków, skoro miała miejsce 10 stycznia 2008 roku, czyli w czasie trwania wspólności majątkowej, gdy trwała budowa wspólnego domu, a relacje między małżonkami, jak wynika z zeznań świadków, były wtedy poprawne.

Przesłuchany w charakterze strony wnioskodawca przyznał, że poza nieruchomością położoną w Ł., wszystkie pozostałe nieruchomości, a więc i nieruchomość położona w R., nabywane były za środki pochodzące z majątku wspólnego (k. 257). Potwierdzili to również świadkowie E. S. – siostra wnioskodawcy (k. 185v) i T. S. – ojciec wnioskodawcy (k. 187v). Jak wspomniano wyżej, zainteresowani wspólnie podjęli decyzję o sprzedaży nieruchomości położonej w R. i przeznaczeniu środków uzyskanych ze sprzedaży na spłatę długów wnioskodawcy. W oparciu o zeznania wnioskodawcy (k. 257) oraz załączone do akt sprawy zaświadczenie i informacje Naczelnika Urzędu Skarbowego w P. (k. 79-81 i 174), Sąd ustalił, że kwota uzyskana ze sprzedaży została przeznaczona m.in. na całkowitą spłatę zadłużenia wobec Urzędu Skarbowego (na dzień 31.08.2013r. była to kwota 29 151,63 zł) oraz zadłużenia z tytułu karty kredytowej. Wnioskodawca nie wykazał, ile wynosiło zadłużenie z tytułu karty, twierdził natomiast, że nie wie, co z resztą pieniędzy ze sprzedaży zrobiła uczestniczka. Uczestniczka z kolei zeznała, że wszystkie środki niezwłocznie zostały przeznaczone na spłatę długów wnioskodawcy. Niezależnie od powyższego zauważyć należy,

że sprzedaż tej nieruchomości miała miejsce w czasie trwania wspólności, a od daty ustania wspólności do dnia uprawomocnienia się wyroku rozwodowego zainteresowani nadal pozostawali w związku małżeńskim, mieszkali razem i mieli na utrzymaniu małoletnie dzieci. Zatem nawet jeżeli po spłacie zadłużenia wobec Urzędu Skarbowego i z tytułu karty kredytowej, pozostały jeszcze jakieś środki ze sprzedaży nieruchomości położonej w R., mogły być one z wydatkowane przez każdego z zainteresowanych na bieżące potrzeby rodziny.

Wnioskodawca nie wykazał, że po ustaniu wspólności majątkowej poniósł nakłady z majątku osobistego polegające na sfinansowaniu szeregu robót wykończeniowych budynku i jego otoczenia. Zawnioskowani przez niego na tę okoliczność świadkowie A. P. (k.255v) i Ł. N. (k. 256-256v) przyznali, że na zlecenie wnioskodawcy wykonywali prace na nieruchomości w K., przy czym podali, że robili to nieodpłatnie, w ramach pomocy sąsiedzkiej.

W toku postępowania zainteresowani podali, że w skład ich majątku wspólnego podlegającego podziałowi wchodzi następujące ruchomości:

- 1) samochód osobowy marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 41 328 zł,
- 2) samochód osobowy marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 18 000 zł,
- 3) narzędzia do prac budowlanych o łącznej wartości 2 000 zł,
- 4) meble kuchenne o wartości 6 500 zł,
- 5) biurko dębowe o wartości 500 zł,
- 6) witryna dębowa o wartości 500 zł,
- 7) szafa (...) szt. 2 o wartości 1 500 zł,
- 8) komoda (...) o wartości 250 zł,
- 9) łóżko (...) o wartości 750 zł,
- 10) łóżko dziecięce o wartości 400 zł,
- 11) fotele, sofa, ława o łącznej wartości 700 zł,
- 12) duży stół, szafa drewniana, krzesła szt. 5, o łącznej wartości 1 000 zł,
- 13) biureczko o wartości 100 zł,
- 14) biurko z drewna olchowego o wartości 560 zł,
- 15) telewizor S. o wartości 2 400 zł,
- 16) kuchnia gazowa H. A. o wartości 600 zł,
- 17) robot kuchenny C. o wartości 82,50 zł,
- 18) rower o wartości 250 zł.

Wartość wymienionych wyżej ruchomości, wobec braku zgodnego stanowiska zainteresowanych, Sąd ustalił w oparciu o opinię powołanego w sprawie biegłego sądowego z zakresu szacowania ruchomości, P. R., który w opinii uzupełniającej odniósł się do zarzutów uczestniczki postępowania, i którego opinia ostatecznie nie była kwestionowana przez zainteresowanych, dlatego Sąd w pełni ją podzielił.

Odnosząc się do wartości pojazdu opisanego w punkcie 1), w ocenie Sądu przedłożona przez wnioskodawcę faktura VAT z dnia 22 lutego 2019 roku, z treści której wynika, że pojazd ten został przez wnioskodawcę sprzedany za cenę 3 505 złotych (k. 556), nie może stanowić dowodu na okoliczność wartości tego pojazdu według stanu w dacie ustania wspólności. Zgodnie z niekwestionowaną przez wnioskodawcę opinią biegłego, w dacie ustania wspólności majątkowej zainteresowanych, przedmiotowy pojazd przedstawiał wartość 41 328 złotych i od daty ustania wspólności użytkowany był wyłącznie przez wnioskodawcę, w związku z czym to wnioskodawcę obciążały koszty jego napraw i ubezpieczenia. Sprzedaż pojazdu odbyła się bez zgody i wiedzy uczestniczki postępowania, która stanowczo zakwestionowała wynikającą z faktury cenę, podnosząc, iż została ona rażąco zaniżona i nie odzwierciedla rzeczywistej wartości pojazdu w chwili sprzedaży.

Z uwagi na powyższe, Sąd przyjął wartość tegoż pojazdu zgodnie z wyceną sporządzoną przez biegłego sądowego oraz pominął zawnioskowany przez pełnomocnika wnioskodawcy dowód z polisy ubezpieczenia tegoż pojazdu (k. 600 i 601v).

W sprawie bezspornie ustalono, że w czasie trwania wspólności majątkowej zainteresowani nabyli ponadto:

- lodówkę C. – która znajduje się w budynku mieszkalnym w K. i która, jak wynika z opinii biegłego, nie przedstawia obecnie żadnej wartości, dlatego Sąd nie wymienił tego składnika majątku w treści postanowienia;
- przyczepkę marki N. (...) o numerze rejestracyjnym (...) – która po ustaniu wspólności majątkowej, w dniu 30 listopada 2013 roku, sprzedana została przez wnioskodawcę za cenę 1 100 złotych, która to kwota podlega rozliczeniu w niniejszym postępowaniu;
- oraz samochód osobowy marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który sprzedany został 19 stycznia 2014 roku za cenę 1 500 złotych – przy czym, wobec braku dowodów przeciwnych, mając na uwadze fakt, iż do sprzedaży doszło gdy zainteresowani pozostawali w związku małżeńskim, Sąd dał wiarę twierdzeniom wnioskodawcy, że środki uzyskane ze sprzedaży tego pojazdu zostały spożytkowane na potrzeby rodziny zainteresowanych.

Zainteresowani zgodnie wnieśli, o dokonanie podziału ruchomości wchodzących w skład majątku wspólnego w ten sposób, aby wnioskodawcy przyznać ruchomości wymienione w pkt 1, 2, 3, 18 i kwotę uzyskaną ze sprzedaży przyczepki, zaś uczestniczce kuchnię gazową wymienioną w pkt 16.

Powyższy projekt podziału nie sprzeciwia się prawu ani zasadom współżycia społecznego, ani też nie narusza w sposób rażący interesu osób uprawnionych, stąd też Sąd dokonał podziału majątku wspólnego zgodnie z treścią wniosku zainteresowanych, przy czym Sąd przyznał uczestniczce ponadto łóżko dziecięce wymienione w pkt 10, albowiem użytkowane jest ono przez dziecko zainteresowanych i znajduje się w budynku mieszkalnym w K. zamieszkiwanym przez uczestniczkę i dzieci zainteresowanych, oraz meble kuchenne wymienione w pkt 4, które z racji swojego charakteru (zabudowy) są częścią budynku mieszkalnego zamieszkiwanego przez uczestniczkę.

Nikt z zainteresowanych nie wyraził zgody na przyznanie mu ruchomości wymienionych w pkt od 5 do 9, od 11 do 15 i 17. W konsekwencji nie możliwe było przyjęcie rozwiązania, które sprowadzałoby się do przyznania prawa własności jednemu z nich. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 04.11.1998r. w sprawie II CKN 347/98 stwierdził, że nie możliwe jest przyznanie rzeczy jednemu z dotychczasowych współwłaścicieli wbrew jego woli. Narzucanie własności rzeczy nie byłoby racjonalne. Do właściciela bowiem, a nie do Sądu, należy ocena, czy rzecz jest mu potrzebna. Brak zgody współwłaścicieli na przyznanie im rzeczy jest okolicznością, która zgodnie z art. 212 § 2 k.c. uzasadnia sprzedaż rzeczy.

Wobec braku zgody zainteresowanych na przyznanie im ruchomości wymienionych w ppkt od 5 do 9, od 11 do 15 i 17 sentencji orzeczenia, Sąd zarządził sprzedaż tych ruchomości. Sprzedaż taka odbywa się zgodnie z przepisami kodeksu postępowania cywilnego na podstawie przepisów o sprzedaży rzeczy w toku postępowania egzekucyjnego, w drodze licytacji.

Jednocześnie, w oparciu o przepis art. 625 k.p.c., Sąd ustalił, że wnioskodawca i uczestniczka postępowania otrzymają po 1/2 części sumy uzyskanej ze sprzedaży, pozostałej po zaspokojeniu kosztów sprzedaży.

W toku postępowania wnioskodawca wniósł o rozliczenie spłaconych przez niego z własnych środków po ustaniu wspólności majątkowej długów wspólnych zainteresowanych z tytułu dwóch kredytów zaciągniętych na zakup przedmiotowych pojazdów, z tytułu pożyczki dla firm oraz wobec ZUS z tytułu składek.

W orzecznictwie przyjmuje się, że podział majątku wspólnego obejmuje w zasadzie jedynie aktywa, natomiast pasywa pozostają poza jego zakresem (vide orzeczenie Sądu Najwyższego z 18.08.1959r., I CR 547/58, OSNCK 1959/2/59 oraz postanowienia Sądu Najwyższego: z 09.09.1976r., III CRN 83/76, Lex nr 5036, z 21.01.2010r., I CSK 205/09, Lex nr 560500 i z 15.04.2011r., III CSK 430/10, Lex nr 846560).

Jednakże przepis art. 686 k.p.c., który znajduje zastosowanie również do sprawy o podział majątku wspólnego poprzez odesłanie zawarte w przepisie art. 567 § 3 k.p.c., stanowi, że w postępowaniu działowym sąd rozstrzyga m.in. także o wzajemnych roszczeniach pomiędzy współspadkobiercami z tytułu spłaconych długów spadkowych. Jak to zostało wyjaśnione w powołanym wyżej postanowieniu Sądu Najwyższego z 9 września 1976 roku, w sprawie III CRN 83/76, odpowiednie zastosowanie tego przepisu przewidziane w art. 567 § 3 k.p.c. prowadzi do wniosku, że o długach związanych z majątkiem wspólnym i ciężących w czasie trwania wspólności na obojgu małżonkach, które zostały spłacone przez jednego z małżonków z własnych środków po ustaniu wspólności majątkowej, rozstrzyga sąd w postępowaniu o podział majątku wspólnego, i to ze skutkami wynikającymi z dyspozycji art. 618 § 3 k.p.c. w zw. z art. 688 k.p.c. (vide postanowienie Sądu Najwyższego z 15.04.2011r., II CSK 430/10, Lex nr 846560).

Tożsame stanowisko Sąd Najwyższy prezentował także w postanowieniu z 11 marca 2010 roku w sprawie IV CSK 429/09 (Lex nr 678022), w którym wskazał, że jeżeli uczestnik po ustaniu wspólności majątkowej, a przed podziałem majątku wspólnego, spłacił z własnych środków dług, który powstał w trakcie trwania wspólności ustawowej i był długiem wspólnym małżonków, albo jednego z nich, ale w związku z majątkiem wspólnym, to taki dług, zgodnie z art. 686 k.p.c. w zw. z art. 567 § 3 k.p.c., powinien zostać rozliczony w ramach podziału majątku wspólnego. Podstawę rozliczenia takiego długu nie stanowi jednak art. 45 § 1 k.r.o., gdyż przepis ten dotyczy jedynie wydatków i nakładów dokonanych z majątku osobistego na majątek wspólny albo odwrotnie w trakcie trwania wspólności ustawowej.

Nie budzi wątpliwości, że spłacony przez wnioskodawcę dług z tytułu umów kredytów zaciągniętych za zakup przedmiotowych pojazdów, zawartych za wiedzą i zgodą uczestniczki, o czym świadczy widniejący na tych umowach podpis uczestniczki (k. 582-587 i 588-592), był długiem wspólnym małżonków. Z załączonych do akt sprawy zestawień wpłat wprost wynika, że od dnia ustania wspólności majątkowej, to jest od 16 września 2013 roku do dnia całkowitej spłaty tych kredytów, wnioskodawca spłacił:

- z tytułu umowy numer (...) zawartej 12 sierpnia 2010 roku – łącznie 25 928,37 złotych,

- z tytułu umowy numer (...) zawartej 2 września 2010 roku – łącznie 17 041,15 złotych.

Nie budzi wątpliwości, że rozliczeniu w niniejszym postępowaniu podlega również dług małżonków wobec ZUS z tytułu składek, przy czym z pominięciem odsetek za zwłokę i kosztów postępowania egzekucyjnego. Z załączonego do akt sprawy zestawienia wpłat wynika, że w okresie od ustania wspólności majątkowej do dnia zamknięcia rozprawy w niniejszej sprawie, wnioskodawca spłacił tytułem składek, których obowiązek zapłaty powstał w czasie trwania wspólności majątkowej, łącznie kwotę 15 099,49 złotych (k. 612-621).

Odnosząc się natomiast do kwestii pożyczki dla firm, zaciągniętej przez wnioskodawcę w (...) S.A. w dniu 14 lipca 2009 roku i spłaconej całkowicie w dniu 28 lipca 2014 roku (k. 568), wskazać należy, iż wnioskodawca nie udowodnił, jaka kwota tej pożyczki spłacona została w okresie od dnia ustania wspólności majątkowej do dnia całkowitej spłaty, to jest w okresie od 16 września 2013 roku do 28 lipca 2014 roku, a nie wynika to z załączonego do akt sprawy zaświadczenia (k. 568).

Zatem z tytułu spłaconych przez wnioskodawcę po ustaniu wspólności majątkowej długów wspólnych zainteresowanych, rozliczeniu w niniejszym postępowaniu podlega kwota w łącznej wysokości 58 069,01 złotych.

Reasumując, łączna wartość majątku wspólnego zainteresowanych, który uległ podziałowi wynosi 70 178 złotych. Ponieważ udziały zainteresowanych w majątku wspólnym są równe, udział przypadający wnioskodawcy i uczestniczki postępowania wynosi więc 35 089 złotych ($70\ 178\ \text{zł} : 2$). Wnioskodawca otrzymał składniki majątku wspólnego o łącznej wartości 62 678 złotych, zaś uczestniczka postępowania składniki o łącznej wartości 7 500 złotych, przy czym uczestniczka zobowiązana jest zwrócić wnioskodawcy połowę kwoty spłaconych przez niego długów wspólnych zainteresowanych, to jest kwotę 29 034,50 złotych ($58\ 069,01\ \text{zł} : 2$). Z uwagi na powyższe, Sąd zasądził od uczestniczki postępowania na rzecz wnioskodawcy tytułem dopłaty kwotę 1 445,50 złotych ($35\ 089\ \text{zł} - 7\ 500\ \text{zł} = 27\ 589\ \text{zł} - 29\ 034,50\ \text{zł} = -1\ 445,50\ \text{zł}$).

O dopłacie na rzecz wnioskodawcy Sąd orzekł zgodnie z art. 212 § 3 k.c. oznaczając termin oraz sposób jej uiszczenia oraz wysokość odsetek należnych w przypadku zwłoki w płatności. W ocenie Sądu, 30-dniowy termin od dnia uprawomocnienia się orzeczenia to czas odpowiedni, który pozwoli uczestniczkce na zgromadzenie kwoty zasądzonej na rzecz wnioskodawcy.